

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

(www.philosophical-research.org)

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΚΕ΄
ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2011 - 2012

ΑΝΘΡΩΠΟΓΟΝΙΑ
Φυσική Ιστορία του Ανθρώπου
Ἡ
Ανθρώπινη Φύση και Ανέλιξη
(από τις Δυναμικές Πρωταρχές
μέχρι την Ακμή της Τελειότητας)

Το πέμπτο Σεμινάριο του Β' Μέρους του εφετινού Κύκλου θα πραγματοποιηθεί την **Πέμπτη 9 Φεβρουαρίου του Σωτηρίου και Αναγεννητικού έτους 2012, στις 8.30 μ.μ.**

Το θέμα του είναι:

6^{ος} Αιώνας π.Χ.:
Δημιουργική Κρίση και η Ακμή του Αρχαϊκού.
Ο Υψηλός Πολιτισμός του Εσθλού:
Ιδέα και Μνημειακή Μορφή.

Συνεχίζουμε τις έρευνες για τη σύλληψη και γέννηση του Ελληνισμού μετά την κατάρρευση του Μυκηναϊκού Συστήματος προς το τέλος της 2^{ης} χιλιετίας π.Χ.

Η κάθοδος των Δωριέων (80 χρόνια μετά το τέλος του Τρωικού Πολέμου κατά τις αρχαίες χρονολογήσεις) πληροί τον Ελλαδικό χώρο με μια νέα και πρωτόγνωρη δυναμική. Συστατικό βίωμα αυτής της δυναμικής είναι μια μοναδική εμπειρία του Κάλλους. Έχουμε αναλύσει φιλοσοφικά τη θεωρητική θεμελίωση αυτής της εμπειρίας. Επιγραμματικά: η Ουσία του Όντος (= αυτού που Είναι) συνίσταται στη Μορφή της Τελειότητάς του, και αυτή είναι με τη σειρά της η Αρμονία των στοιχείων του, δηλαδή το Κάλλος του. Είναι μια αποκάλυψη για τον άνθρωπο όταν αντιλαμβάνεται ότι η ομορφιά (ευμορφία) είναι η δύναμη της ύπαρξης – η ισχυρότερη δύναμη, αυτή που κάνει το ον να είναι. Και αυτή η αποκάλυψη είναι η ρίζα του Ελληνισμού.

Αλλά εφέτος προβαίνουμε στη συγκρότηση της φιλοσοφικής θεωρίας από τον πυλώνα του βιώματος. Και αυτό το βίωμα του Κάλλους έπεσε σαν

γονιμοποιό σπέρμα στον Ελλαδικό χώρο από τους ημιβάρβαρους Δωριείς, οι οποίοι υπό την ηγεσία της πανίσχυρης, παλαιάς Αχαϊκής οικογένειας των Ηρακλειδών, κατέκλυσαν τα νότια και ανατολικά της Πελοποννήσου, όπου ήσαν τα κέντρα της πρότερης Μυκηναϊκής ισχύος δυναστευόντων των Πελοπιδών.

Το σπέρμα του Δωρικού πνεύματος έπιασε βαθιές ρίζες στο Ελλαδικό έδαφος και οι φυλετικά εξαιρετικά πολυμερισμένοι κάτοικοί του συνεπάρθησαν από αυτό. **Και έγιναν Έλληνες.** Αυτή είναι η σημασία των αρχαίων αναφορών σε τέτοιες μεταμορφώσεις. Ο Ελληνισμός είναι ένα πνευματικό φαινόμενο και ορίζεται από πολιτιστικές παραμέτρους. Η ουσία του, και αυτού, είναι η μορφή του. Ως ύλη του προσφέρθηκε αφ' ενός ο χώρος της φυσικής αρμονίας στην Ελλαδική χερσόνησο και περί το Αιγαίο, και αφ' ετέρου τα ενοικούντα εκεί φύλα με δραστικότερο φορέα του αρχικά τους Δωριείς. Αλλά η γεωγραφική και ανθρώπινη «ύλη» του δεν υποκαθιστά το βάρος της μορφικής του ουσίας ως πνευματικότητας.

Παράδειγμα του χαρακτήρα των φυλετικών «μεταμορφώσεων» που απαντούν στις αρχαίες πηγές ως εξήγηση ιστορικών μεταβολών και συσχετισμών παρέχει η Ηροδότεια ανάλυση για την καταγωγή του Ελληνικού έθνους (I, 56-58). Αρχικά κατοικούσαν τον Ελλαδικό χώρο Πελασγικά φύλα, βαρβαρικά. Μεταξύ αυτών ήταν το Ελληνικό γένος, ένα μικρό και πολυπλόκητο φύλο που μιλούσε Ελληνικά και τελικά ονομάστηκε Δωριείς, όταν έγινε η Κάθοδός τους στην Πελοπόννησο. Οι Αθηναίοι, οι αυτόχθονες κάτοικοι της Αττικής, ανήκαν στο Ιωνικό γένος που ήταν Πελασγικό. Αυτό «μετεβλήθη» σε Έλληνες και άλλαξε τη γλώσσα του σε Ελληνική: «τὸ Ἀττικὸν ἔθνος ἔὸν Πελασγικὸν ἅμα τῇ μεταβολῇ τῇ ἐς Ἑλληνας καὶ τὴν γλῶσσαν μετέμαθε» (I, 57, 3). Έτσι έγινε η επικράτηση του Ελληνικού έθνους: «τὸ δὲ Ἑλληνικὸν... ἀποσχισθὲν μέντοι ἀπὸ τοῦ

Πελασγικοῦ ἐὸν ἀσθενές, ἀπὸ σμικροῦ τευ τὴν ἀρχὴν ὀρμώμενον αὐξῆται ἐς πλῆθος τῶν ἐθνέων, Πελασγῶν μάλιστα προσκεχωρηκότων αὐτῶ καὶ ἄλλων ἐθνέων βαρβάρων συχνῶν» (I, 58). Δεν πρόκειται για εξολόθρευση και εθνοκάθαρση αλλά για δύναμη πνεύματος και πολιτιστική δυναμική. Το Δωρικό βίωμα συνεπήρε τα σύμπαντα Ελλαδικά φύλα και τα έκανε Έλληνες, συμμετόχους της νέας εμπειρίας του είναι, της αρχής του κάλλους. Οι Δωριείς είναι όνομα και πράγμα το κοινό Δώρο για τους Ελλαδικούς πληθυσμούς.

Ειδικότερα και ενδεικτικά, η κλασσική ελληνική ενδυμασία ήταν η Δωρική. Για τις γυναικείες εσθήτες το τεκμηριώνει ο Ηρόδοτος πάλι. Αρχικά φορούσαν «αὶ τῶν Ἀθηναίων γυναῖκες ἐσθῆτα Δωρίδα, τῇ Κορινθίη παραπλησιωτάτην» (V, 87, 3 – 88, 1). Ἄλλαξαν μετὰ ἀπὸ ἓνα συγκλονιστικό γεγονός και υιοθέτησαν την Ιωνική στολή, που κατά τον Ηρόδοτο είναι Καρική φορεσιά: «ἐπεὶ ἦ γε Ἑλληνικὴ ἐσθῆς πᾶσα ἡ ἀρχαίη τῶν γυναικῶν ἡ αὐτὴ ἦν τὴν νῦν Δωρίδα καλέομεν».

Για την ανδρική ενδυμασία ο Θουκυδίδης βεβαιώνει ότι «μετρία δ' αὖ ἐσθῆτι καὶ ἐς τὸν νῦν τρόπον πρῶτοι Λακεδαιμόνιοι ἐχρήσαντο» (I, 6, 4). Η Αθηναϊκή και Ιωνική ήταν πολυτελής, περικόμψη, εξεζητημένη και Ανατολική (I, 6, 3. Cf. Ἄσιος Fr. 13 Bernabe. Δοῦρις Fr.Gr.Hist. 76F60 = Ἀθήναιος XII, 525e). Σωστά λοιπόν, και γενικεύοντας ἀπὸ ἄλλη ἀφορμὴ (τη λατρεία του Απόλλωνος Αγυιέως), ο Μεγαρεύς ιστορικός Διευχίδας διατρανώνει: «Δωριέων εἶναι τὰ τῶν Ἑλλήνων» (Fr.Gr.Hist. 485F2b).

Διάφορα τεκμήρια ιδιαίτερης βαρύτητας εναρμονίζονται στη θεωρία μου περί της καταγωγής του Ελληνισμού. Οι Δωριείς προέρχονται ἀπὸ τα ὄρια της αρχαιότατης Ελλάδας, την οριογραμμὴ που ορίζει ἓνα Γάμμα με εγκάρσια πλευρὰ τη σειρὰ ἀπὸ τον Ὀλυμπο στα Ακροκεραύνια και με κάθετη την Πίνδο ως συνέχεια των Δειναρικών Ἄλπεων. Σε αυτές τις

παρυφές της γεωγραφικής Ελλάδας τοποθετούσε την αρχέγονη πατριά των Ελλήνων ο Αριστοτέλης, και συγκεκριμένα στον περί τη Δωδώνη τόπο και στον άνω ρου του Αχελώου, κάτω από τον ορεινό όγκο στη γωνιά του Γάμμα, από όπου διακρίνονται οι υδάτινες ροές του Αχελώου, Αράχθου, Αώου και Πηνειού. Εκεί κατά τον Αριστοτέλη έλαβε χώρα ο Κατακλυσμός επί Δευκαλίωνος. *Μετεωρολογικά*, Α, 352a33-b2: «καί γάρ οὔτος (sc. ό κατακλυσμός) περι τόν Έλληνικόν έγένετο τόπον μάλιστα, καί τούτου περι την Έλλάδα την αρχαίαν. αύτη δ' έστιν ή περι Δωδώνην καί τόν Αχελῶν ...ῶκουν γάρ οί Σελλοί ένταῦθα καί οί καλούμενοι τότε μὲν Γραικοί νῦν δ' Έλληνες».

Τα ετυμολογικά δεδομένα συνοικειώνονται επίσης προς τη θεωρία. Σελλοί κατά τον Όμηρο (*Ιλιάς*, Π, 234) είναι οι Έλλοί ή Έλλοί τοῦ Πινδάρου (Fr. 59.2 Maehler. Στράβων VII, 328). Σχόλιο στον Πάπυρο Π²⁶ του Πινδαρικού Fr. 59 έχει ως εξής (Lobel): [Πίνδαρος, Έλλοί, Όμηρος Σελλοί, Καλλίμα[χος άμφότερα·] «ἔδρανον Έλλῶ[ν]» (fr. 675) και «Σελλοί ένι Τ]μαρίοις» (fr. 23.3). Ο Φιλόχορος (Fr.Gr.Hist. 328 F225) παραδίδει ότι ο περί Δωδώνη τόπος εκαλείτο Έλλοπία, επικαλούμενος και τον Ησίοδο (Fr. 240 West-Merkelbach). Προφανώς στην ομάδα Σελλοί, ηελλοί, έλλοί, ηελλοπία, ήέλλην πρόκειται για φωνητικές παραλλαγές από ρίζα Φελ(λ)-, στο πεδίο της οποίας ανήκουν και ευρύ φάσμα άλλων ελληνικών λέξεων, όπως και η “Έλλην”. Ο βασικός πυρήνας του νοηματικού πεδίου της ρίζας είναι «**λάμψη του φωτός, αυγή και θέρμη του ήλιου**», η Απολλώνεια διάσταση της ύπαρξης.

Σταχυολογώ από το αποκαλυπτικό ιδίως σε τέτοια θέματα Λεξικό του Ησύχιου:

Έλα. τὸ τοῦ Διὸς ἱερὸν ή Δωδώνη. καί οί ἱερεῖς, Έλλοί.

ἔλα. ... καί ἥλιος, αυγή, καῦμα.

έλεία. ἢ ἔλα. ή τοῦ ήλιου αυγή.

εἶλη· ἢ τοῦ ἡλίου ἀύγη, ἢ θερμασία.

εἶληθερῶν· ἡλιαζόμενος.

εἶληθερήσαντες· ἐν ἡλίῳ θαλφθέντες.

εἶλήϊον· ἐν ἡλίῳ θερμανθέν.

ἐλαθερές· ἡλιοθαλές.

ἐλάται· ἡλιούται.

εἶληθερεῖν· ἐν ἡλίῳ θερμαίνεσθαι. εἶλην γὰρ φασὶ τὴν
τοῦ ἡλίου ἀύγην.

Εἰλήιος. Ζεὺς ἐν Κύπρῳ

βελλάσεται· ἡλιωθήσεται

βέλα· ἥλιος. καὶ ἀύγη, ὑπὸ Λακόνων.

γελεῖν· λάμπειν. ἀνθεῖν.

γέλαν· ἀύγην ἡλίου

γελάρης· γαλήνη, Λάκωνες

γελοδυτία· ἡλιοδυσία (= ἡλίου δύσις)

Cf. ἄειλα· πεδία ἀνήλια. εἶλη γὰρ ἢ τοῦ ἡλίου ἀύγη.

ἄβέλιον· ἥλιον. Κρηῖτες

ἄβελίην· ἡλιακόν, Παμφύλιοι.

ἄβέλλει· στέφει.

σ-ελ(λ)-, h-ελ(λ)-, ελ(λ)-, β-ελ(λ)-, γ-ελ(λ)- εἶναι παραλλαγές κατὰ γνωστές φωνητικές μεταβολές ἀπὸ ρίζα F-ελ(λ)-.

Ἔτσι καταλαβαίνουμε καὶ τὶς λέξεις σέλας, σελήνη, Γέλας (ἡ Σικελικὴ πόλη), Γελάοντες (ἡ Ἰωνικὴ φυλὴ). Cf. γέλως.

Οἱ Ἕλληνες εἶναι οἱ φωτεινοί, οἱ ἡλιακοί, οἱ λάμποντες, τὰ τέκνα τοῦ Ἥλιου Φωτός, οἱ Καλοὶ κατὰ τὸ φέγγος τοῦ Κάλλους. **Το θεμελιώδες βίωμα των Δωριέων εθνικοποιείται.** Αὐτὴ εἶναι ἡ οὐσία τῆς γένεσης τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Τα μυθολογικά εναρμονίζονται επίσης ομοιοτρόπως. Ο μυθικός Έλλην εισέρχεται στον ηρωικό κόσμο ως σύμβολο του νέου βιώματος. Είναι μια οντότητα που αντιπροσωπεύει απλά τη νέα κατάσταση χωρίς άλλη λειτουργικότητα. Η ύπαρξή του είναι επίπεδη.

Αν προσέξουμε μια συνοπτική εικόνα των ηρωικών πατριών και οικογενειών (π.χ. H.F. Clinton, *Fasti Hellenici*, vol. I, pp. 100-1) θα διαπιστώσουμε πέντε γενικά γενεαλογικά δένδρα να κατέρχονται προς τους ιστορικούς χρόνους.

(1) Το αρχέγονο Πελασγικό στέλεχος – Πελασγικό με την ευρεία έννοια που καλύπτει το μέγιστο μέρος του εθνολογικά εξαιρετικά πολυμερισμένου πεδίου του στενού και κυρίως Ελλαδικού χώρου.

(2) Οι Δαναοί, αποτέλεσμα της μυθικής Αιγυπτιακής εισόδου (ή επιστροφής εξ Αιγύπτου αποσχισθέντος κλάδου!) στην Αργολίδα (ο Περσεύς, ο Ηρακλής και οι βασιλικές οικογένειες της Σπάρτης ανήκουν σε αυτό).

(3) Οι Καδμείοι, αποτέλεσμα της Μεσανατολικής-Φοινικικής παρεμβολής στη Βοιωτία και της ίδρυσης της Θήβας. Οι Λαβδακίδες ανήκουν σε αυτήν την πατριά.

(4) Οι Πελοπίδες, αποτέλεσμα της έλευσης του Πέλοπα από την Ανατολία (Φρυγία, Λυδία). Η ακμή των Μυκηνών οφείλεται σε αυτούς.

(5) Οι Έλληνες, απόγονοι του Έλληνα, που αποτελούν ξεχωριστή αρχή από τον Δευκαλίωνα την εποχή του Κατακλυσμού.

Ο Κατακλυσμός σημαίνει ριζική αρχή. Ο Αριστοτέλης, είδαμε, τον τοποθετεί στην Πίνδο, η δε συνήθης εκδοχή στην ιστορική Δωρίδα, σε μια άλλη μείζονα ορεινή μάζα, στο χώρο συνάντησης του Παρνασσού, Γκιώνας, Βαρδουσιών και Οίτης. Ο Δευκαλίων εθεωρείτο υιός του Προμηθέως ήδη κατά τον Ησίοδο (Fr. 2; 4). Οι Έλληνες δηλαδή ανάγονταν στον παλιό θεό της μήτιος, της πολυμήχανης και δαιδαλώδους σοφίας και πρόγνωσης. Υιός

του Δευκαλίωνα τοποθετείται ο Έλλην. Υιός του Πατρός Έλληνας κυρίως ο Δώρος, αρχηγέτης των Δωριέων, του Ελληνικού Δώρου. Για να συμπεριληφθούν στους Έλληνες οι Αχαιοί και Ίωνες (αφού «μετεβλήθησαν» ή μεταμορφώθηκαν σε Έλληνες με την έννοια που προανέλυσα), επινοείται άλλη αντιπροσωπευτική υπόσταση, ο Ξούθος (γυμνός άλλης μυθολογικής λειτουργικότητας), υιός του Έλληνας και πατήρ του Αχαιού και του Ίωνος. Η διαμεσολαβημένη αναγωγή των Αχαιών και Ιώνων στο Ελληνικό στέλεχος είναι προφανής. Και τέλος τρίτος υιός του Έλληνας τίθεται ο Αίολος, που και το όνομά του υποδηλώνει την κατηγορία *Varia* των ταξινομήσεων: ο Ποικίλος. Και όντως στους Αιολείς ανήκουν πολυποίκιλα φύλα από τους αρχέγονους κατοίκους της Θεσσαλίας, της Αιτωλίας, της Ηλείας, της Μεσσηνίας, σε μια ζώνη που εκτείνεται διαγώνια με κατεύθυνση ΒΑ-ΝΔ από τον Όλυμπο μέχρι το Ακρωτήριο Ακρίτας στη Μεσσηνία. Είναι σαφές ότι ο κύριος Έλλην είναι ο Δώρος και οι άλλοι υπήχθησαν καθ' όσον εξελληνίσθησαν. Τα Ομηρικά Σχόλια στην Οδύσσεια κ, 2 αναφέρουν διπλασιασμό του Αιόλου, Ελληνικού του ενός, προελληνικού του άλλου: Αϊοιοί δύο, οὗτος μὲν Ἰππότου... ἕτερος δὲ Ἕλληνας, ὅς ἦν Διός, οὗ καὶ Ἡσίοδος μέμνηται. Cf. Ησίοδος Fr. 4: ...οἱ δὲ λέγουσιν ὅτι Ἕλληνας γόνω μὲν ἦν Διὸς λόγῳ δὲ Δευκαλίωνος. Στους «οἱ δέ» περιλαμβάνεται πιθανότατα ὅπως εἶδαμε ο Ησίοδος (Cf. Απολλόδωρος, Βιβλιοθήκη, I, 49). Ο οποίος επιπροσθέτως παρήγε τον Γραικόν από τον Δία και την Πανδώρα (Fr. 5). Οι Γραικοί μετανομάσθηκαν σε Έλληνες από τον Έλληνα (Απολλόδωρος, Βιβλιοθήκη, I, 50; *Marmor Parium*, No 6). Είδαμε πριν ότι κατά τον Αριστοτέλη Γραικοί ήταν το αρχέγονο όνομα των Ελλήνων. Επι πλέον, για να τονιστεί εντονότερα ο συσχετισμός Δωριέων και Απόλλωνα, ο Δώρος, κατά μια εκδοχή, είναι υιός του Απόλλωνα (Απολλόδωρος, Βιβλιοθήκη, I, 57).

Σημειωτέον ότι στη *Βιβλιοθήκη* του Απολλοδώρου οι απόγονοι του Έλληνος καταλαμβάνουν το μικρότερο μέρος της συνολικής πανηρωικής αφήγησης.

Ιδού η Ησιόδειος ορθόδοξη εκδοχή (Fr. 9 Merkelbach-West):

Έλληνος δ' ἐγένοντο φιλοπτολέμου βασιλῆος
Δῶρός τε Ξοῦθός τε καὶ Αἴολος ἵππιοχάρμης.

Τα γεωγραφικά και χρονολογικά δεδομένα συνοικειώνονται επίσης αρμονοκώτατα προς την θεωρία μου. Όπως και οι αρχαιότερες χρήσεις της λέξεως Έλληνες και των παραγώγων της στις πρώτιστες πηγές. Για αυτά θα γράψω σε επόμενο κείμενο. Όπως και για τον «Κόσμο» της Δωρικής αρμονίας της κοινωνίας στην καθαρή Σπαρτιατική μορφή του και επίσης σε μια μικρή έκδοσή του για την οποία συμβαίνει να είμαστε καλά πληροφορημένοι αρχαιολογικά – στην αρχαία Θήρα.

Την Πέμπτη θα συνάψω επίσης τα επόμενα στα προηγούμενα της ποιητικής ιστορίας του πρώιμου Ελληνισμού που έχουμε αρχίσει να διεξοδεύουμε. Ο λόγος είναι περί γενέσεων και επιδόσεων των ποιητικών μορφών.

Ελληνικό Έπος είναι οι ηρωικές παραδόσεις του *Αχαικού* Κόσμου (του Μυκηναϊκού Συστήματος) διωγκωμένων με *Αιολική* μεγαλομέρεια, στυλιζαρισμένων με *Ιωνική* κομψότητα και ακρίβεια, και το όλον εμπνευσμένο και συνεπαρμένο από *Δωρική* αίσθηση του κάλλους ως εναρμόνιας σύνθεσης. Έτσι γεννήθηκε η Μορφή στον Λόγο, ο θείος συντονισμός πράξης μέγεθος εχούσης των Αχαιών, υψιπετούς διάτασης και διάστασης των Αιολέων, του «περιττού» των Ιώνων και της έμφρονος μανίας και καθολικού συναγερμού των Δωριέων για την ομορφιά.

Θα εξηγήσω με την γενική θεωρία που αναπτύσσω την γένεση και φύση του Ιάμβου και της Ελεγείας και της Λυρικής Ποίησης στα διάφορα είδη της. Την ανάδυση της αρχιτεκτονικής του Ναού. Την μετουσίωση του πρωταρχικού Αριστοκρατικού Ιδεώδους στον γενικευμένο Υψηλό Πολιτισμό

του Εσθλού, από την ευγένεια στην αριστεία. Και την συγκεφαλαίωση αυτού του πολιτισμού στην Ιδέα και την Μνημειακή Μορφή κατά τον 6^ο αιώνα π.Χ., τότε που η ακμή του Αρχαϊκού καταλήγει σε καθολική κρίση από την οποία ξεπετάγονται, απογεννώνται, με έκρηξη δημιουργίας, χρήμα και ελευθερία, φιλοσοφία και θεολογία, νόμος και δύναμη, γνώση, σοφία και τραγωδία. Έτσι πραγματώνεται η ανθρώπινη ουσία στην τελειότητά της.

Με αυτά θα ασχοληθούμε ενδελεχώς και εντελεχώς στο επόμενο Γ' Μέρος της εφετινής περιόδου.

Ο βόρβορος του δυσθάνατου Καθεστώτος
πνίγει την χώρα.

Κυλινδείται το Καθεστώς Κατοχής φρικτά
αικιζόμενο από τις μεγαλοδύναμες Εριννύες
μέσα στον βούρκο της άθλιας ανικανότητας
και ξενοδουλείας του.

Ποταποί, γελοίιοι, προδότες και δοσίλογοι,
ψεύτες και λωποδύτες, αυτοί που
παριστάνουν τις ηγετικές ελίτ κυβερνώντας
τον τόπο, αυτοί που κάθονται στον σβέρκο
της κοινωνίας των δημιουργών, ελεεινά

παράσιτα της διαπλοκής, ανθέλληνες μέχρι το μεδούλι των κοκκάλων τους.

Πίθηκοι αυτοί των Ευρωπαϊστών κυριών τους, λένε συναντήσεις και διαπραγματεύσεις την περιφορά τους σαν σε τσίρκο: γελάει και αηδιάζει ο κόσμος με την προσπάθειά τους να μιμηθούν τις όλο και δυσκολότερες κινήσεις που τους βάζουν να κάνουν οι θεατές!

Ο Ευρωπαϊσμός του Καθεστώτος Κατοχής της Χώρας την κατέστρεψε από το 1835 ως σήμερα με αποκορύφωμα την εναγή, καταραμένη Μεταπολίτευση. Μας κατέστρεψε την χώρα ως Σύστημα ιδεολογίας και δομής και πρακτικής.

Οι δημιουργοί της ερχόμενης Νέας Ελλάδας θέλουμε Ελευθερία και Ελληνισμό.

Εμείς με την ταυτότητά μας θα σταθούμε στα πόδια μας και με τον δικό μας τρόπο θα δυναμώσουμε σε ένα διεθνές περιβάλλον του

οποίου το Ιστορικό Άνυσμα ευνοεί τα οικεία
μας συγκριτικά πλεονεκτήματα.

Και πρώτα να τιμωρήσουμε το μυσαρό
Καθεστώς.

Οι συναντήσεις των Σεμιναρίων γίνονται στην Αίθουσα
Διαλέξεων του Μεγάρου Λόγου και Τέχνης, Πλατεία Γεωργίου
Α΄, 2^{ος} όροφος.

Μετά την ομιλία ακολουθεί διεξοδική, ανοικτή συζήτηση.

Η εισοδος είναι ελεύθερη.

www.philosophical-research.org
